

Skyldneren paalagte Forpligtelse til selv at erklære sig fallit. At dette er Uret imod Skyldneren, kan ikke paastaas. Det vil neppe bestrides, at han ikke bør have en ubegrændset Afgang til at fortsætte en saadan Forretning paa sine Kreditorens Betsøtning. Tvivlen vil kun dreie sig om, hvor Grændsen skal sættes. Dette er vistnok en Skønsag; men naar henses til den Sandsynlighed, de i § 46 angivne Betingelser i deres Forening fremkalde for, at en Fortsættelse af Forretningen kun vil drage yderligere Tab efter sig, vil det neppe findes, at Forflaget er gaaet Skyldneren for nær. Det maa endnu bemærkes, at Reglen i § 46 ganske vist først vil vinde sin fulde Betydning under Forudsætning af, at der ved en ny Handelslov gives nærmere Regler om Handlendes Pligt til at føre Bøger m. m. Ligesom der imidlertid allerede ved Nedsættelsen af en Kommission er gjort et forberedende Skridt til Udarbejdelsen af en ny Handelslov, saaledes har man ikke i den Omstændighed, at der for Diebliffet sættes udtømmende Regler om det nævnte Forhold, fundet tilstrækkelig Grund til ikke allerede nu at optage den ommeldte Regel, der selv under de nuværende Forhold vil have praktisk Betydning og derhos synes at have sin naturlige Plads i Konkursloven.

Overholdelsen af de Forpligtelser, §§ 43 og 46 paalægge den Handlende, har man ikke troet at burde sikke ved særegne Straffebestemmelser udenfor hvad der ligger i den bestaaende Straffelovgivning navnlig dens § 263. Derimod vil Overtrædelsen af de nævnte Bud have den betydningsfulde Følge, at Fallenten udelukkes fra Tvangsafford jfr. § 100 Lit. g, hvad vistnok vil findes ganske stemmende med de Hensyn, hvorpaa det nævnte Institut hviler.

Med Hensyn til Forflagets enkelte Bestemmelser i de heromhandlede Paragrafer bemærkes Følgende:

At Forflaget i § 40 har vedligeholdt den Regel, at Enhver, der tror sig ude af Stand til at fyldestgjøre sine Gjældsforpligtelser, kan fordrø sit Bo taget under Konkursbehandling, ville vistnok Alle finde at være i sin Orden. Efter den Opsættelse af Konkursbehandlingen,

som ligger til Grund for den nyere Lovgivning saavel som for Forflaget, maa det netop anses for det Ussikligste, at der i et saadant Tilfælde sker en Konkursbehandling af hans Bo. Forflaget har i Overensstemmelse med den gjældende Ret ikke betinget Agangen til en saadan Behandling af, at Vedkommende skjøntes at have Midler, hvoraf dog Noget vil kunne udbringes til Dækning af hans Kreditorer. At dette ikke er Tilfældet, vil i Regelen ikke paa Forhaand kunne vides, idet det ialfsald ikke uden en nærmere Undersøgelse lader sig afgjøre, om der ikke ved Anvendelse af Afstrættelsesreglerne kan indvindes Noget til Kreditorernes Dækning. Forflaget har dernæst heller ikke fundet tilstrækkelig Grund til som Betingelse for Konkursbehandlingens Paabegyndelse at kræve, at Vedkommende paaviser tilstrækkelige Midler til Afholdelse af Skifteomkostninger. En anden Sag er det, at, naar det i Konkursbehandlingens Løb viser sig, at Boet ikke eier tilstrækkelige Midler til at dække de nævnte Omkostninger, sluttet Behandlingen strax (§ 96). — Naar en Person overgiver sit Bo til Skiftebehandling af anden Grund, end fordi han attraar en Konkursbehandling, f. Ex. naar den længstlevende Ægtefælle ønsker at skifte med den Forstafødtes Arvinger, kunne Reglerne om Konkurs ikke finde Anvendelse, selv om Boet er insolvent, medmindre en Fordringshaver i Medfør af Bestemmelsen i § 144 foranlediger, at det overgaar til Konkursbehandling. Ellers maa Boet behandles efter de hidtil gjældende Bestemmelser, jfr. dog § 145, hvorefter de i Forflagets Kapitler 1—3, 5 og 14 indeholdte Regler i saadanne Tilfælde blive at anvende med de Lempelser, der flyde af Forholdets Natur.

Frdg. 28de Oktober 1702 § 1 paalægger Skifteretten i Embedsmedfør at tage en Persons Bo under Skiftebehandling, naar han af Kongens Nigter og Lande hemmelig for Gjæld er undveget. Denne Bestemmelse er aabenbart givet af Hensyn til Kreditorerne, hvis Interesse Lovgiveren under de angivne Omstændigheder fandt at være udsat for Fare, og Bestemmelsen kan derfor neppe siges at være bortfaldet ved Frdg. 11te September 1839 § 6. Forflaget har sluttet sig